

"ESFORÇ DE TOTS, ESPERANÇA DEL DEMÀ - ENGANXA'T"

AVENTURES DE L' ESTIU

Aquest estiu, la Joana ha fet el que li agrada més del món: fer nous amics.

El xalet on ha passat les vacances està envoltat de cases on hi viuen molts xiquets i xiquetes, A la seva colla gairebé tot són xiquets, llevat de la Laia, la germaneta d'en Pol, que els segueix per tot arreu, encara que de vegades els destorba una mica, perquè encara és petita i vol fer tot el que fan ells. Els altres són: en Pol, que ja l'hem dit, en Bruno, el seu cosí, i l'Adrià, que té un gos enorme, tot blanc i molt espavilat, que no els deixa per res del món

A la Joana li encanta aquest gos, perquè a casa mai li han deixat tenir-ne un, i l'estima tant que no sabia dir si és més amiga d'ell que d'Adrià i tot. Es podria dir que per jugar i estar amb el gos s'ha fet tan amiga de l'Adrià, encara que ara ja s'han fet inseparables.

S'ho han passat molt bé, els xalets estan en una zona on hi passen pocs cotxes i tenen molts espais per a jugar, i piscines per a banyar-se, poden anar amb bici, i inventar-se mil-i-una històries i aventures que viuen apassionadament, com si els passessin de veritat.

Però (a la vida sempre hi ha un però.....) per allí hi ha una altra colla (es diuen els valents) que sempre els està fastiguejant. Sembla que només s'ho passen bé fent la vida impossible a la colla de la Joana.

Les que "manen" d'aquesta colla, la Clara i la Sofia, que són les més grans, sempre estan espiant als altres i pensant com els poden "xafar" tots els plans. L'Arnau, el germanet de la Clara, en Pep i la Glòria, que són més petits, fan tot el que els diuen les grans, i es deixen portar fàcilment per on elles els diuen

Un dia, quan la colla de la Joana anava tranquil·lament per un caminet buscant cargols, la Clara i els seus companys van començar a tirar-li pedres al gos. Alguna pedra el va tocar, el gos va ganyolar, i quan la Joana i l'Adrià ho van veure, també van agafar pedres, i van començar a tirar-los-hi. Els petits dels dos bàndols s'hi van afegir i allò va acabar en una forta batalla que només es va acabar quan l'Arnau va rebre una pedrada al front que li va fer un trauc que no li parava de sagnar. Bruno també va acabar amb el genoll pelat perquè va caure a terra damunt d'unes pedres.

Tots dos, plorant, se'n van anar a buscar els pares, que van acudir al "lloc dels fets" i se'ls van endur a tots cap a casa, i els van castigar amb una setmana sense banyar-se i sense tele.

Però no us penseu que això les va escarmentar, no.

Un altre dia, els de la colla de la Joana van agafar les bicicletes per fer una excursioneta fins un turonet que hi havia per allà a prop. La Glòria i en Pep, que els havien espiat, van dir-ho a Sofia, i ja em veus a tota la colla dels "valents" (dels "dolents", diria jo) agafant també les bicis i seguint-los. Quan van arribar al lloc, mentre l'Adrià, en Pol, Bruno i la Joana (la Laia, que no sabia anar amb bici es va quedar a casa) estaven tan tranquils berenant, els altres van punxar-los una roda de cada bici

La Joana i els seus amics van haver de tornar a casa a peu, amb la bici a la mà. Van arribar-hi gairebé de nit, i els pares, que ja patien per si els havia passat alguna cosa, els van tornar a castigar fort. En canvi, els culpables es van lliurar del càstig, perquè ningú sabia qui ho havia fet.

Però el més fort va ser la trampa. No contentes encara amb els càstigs que havien tingut, i sempre pensant com podien fer més mal, van pensar en fer una trampa al mig del bosquet on la colla de la Joana anava a jugar sempre. La van tapar amb fulles perquè no es notés i es van amagar per allí a prop per veure què passava.

Els altres anaven xerrant sense presses, però en Roc, el gos, que sempre corria al davant d'ells, va ser el primer que va ensopegar i va caure a dintre. El forat o era molt fondo, però el gos no podia sortir i no parava de ganyolar

Quan ho v veure, Adrià va córrer cap al forat per a treure'l, amb tan mala sort que va ensopegar amb una branca i va caure d'esquena damunt d'unes roques. Es va fer molt de mal i no es podia aixecar. Joana va treure el gos del forat (que no s'havia fet res) i amb en Pol, i Bruno, van intentar que Adrià es posés dret, però no podien. Joana va enviar a Pol, Bruno i la Laia a casa, a buscar ajuda.

La Clara i els seus van sortir dels seus amagatalls i, espantats i penedits pel que havien fet, es van disculpar, i mentre Sofia anava amb la bici a buscar els pares (va pensar que hi arribaria abans que els petits) Clara i els altres intentaven que Adrià moguéss les cames. Per desgràcia, no podia fer-ho. Van arribar els pares i l'ambulància, i se'l van emportar cap a l'hospital.

Pocs dies després, van saber que els pares de l'Adrià estaven molt preocupats perquè els metges els havien dit que no podria caminar més si no l'operaven. Però l'operació i la clínica valien molts diners, diners que ells no tenien, i no podrien fer-ho.

Tots es van quedar molt preocupats, però la Clara a proposar fer alguna cosa per recollir diners i ajudar a pagar l'operació. Tots hi van estar d'acord, i, com si fossin de la mateixa colla, van començar a llençar idees de coses que podien fer.

De tot el que van dir, van decidir muntar una TOMBOLA, amb coses que recollirien de tots els veïns que volguessin col·laborar.

Van fer cartells, dibuixats i pintats per ells, per cridar l'atenció de la gent, que deien així:

GRAN TOMBOLA

"Pel demà de l'Adrià, enganxa't a jugar"

Van repartir els cartels per tot el barri, i, amb l'ajuda dels pares i una furgoneta, anaven recollint coses per tot el veïnat, i fins i tot pel poble del costat

La gent va col·laborar de debò, i els donava de tot: nines, cotxes, altres joguines, llibres, CD'S, cafeteres, planxes, jocs de tovalloles, MP3, roba de vestir, una hamaca per a penjar als arbres, bicicletes, pilotes, i fins i tot algun balancí que algú tenia arraconat i no sabia on posar.....

Van ser uns dies de molta feina, però treballaven amb il·lusió, tos junts, grans i petits, recollint, classificant, ordenant i..... finalment va arribar el dia d'obrir la tómbola en un dels jardins

L'Adrià, que ja havia sortit de l'hospital, va poder anar a la inauguració, amb cadira de rodes, i tots els seus amics van estar molt contents

La tómbola va ser tot un èxit, es van vendre totes les butlletes, però, quan van comptar els diners que havien aconseguit, es van adonar que no n'hi havia prou, si comparaven amb el que necessitaven. Es van desanimar i es van posar tristos

I quan estaven a punt d'anar-se'n cap a casa, va arribar una veïna, molt coneguda per la Joana, que anava molts cops a casa seva a fer-li companyia i es passava llargues estones contemplant la seva bassa de peixets i donant-los menjar. Era una dona vídua, vella, que tenia fama de ser molt rica, la senyora Teresina.

"Encara sóc a temps de col·laborar? Estava buscant això, i no ho trobava", va dir, mostrant-los un talonari de talons del banc.

"Sí!!" van dir tots alhora

"Us porto això, per veure si acabo d'arrodonir el que heu recollit" - I els va donar un taló amb una bona quantitat de diners

"Ara sí que en tindrem prou", va dir la Clara

"Entre tots ho hem aconseguit", va cridar Sofia

"Visca!!", cridaven tots els petits

I en Pol va dir, fent un petó a l'Adrià: Ara podràs curar-te

La Joana, abraçant ben fort a l'Adrià, va dir: "I, a més, ens hem fet tots amics"

I el gos, com si entengués el què passava, va dir: "Bub, bub, bub"

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat

TEXT: Isabel Blanch Mauri

Tortosa, 11 de setembre de 2012